

ASZTALBONTÁS

Most, hogy bőven ennem, innom adtak;
lenyeltem, mi torkomon lefért:
Hasam, szemem, állam kitagadhat.
Köszönetet mondok mindezért.

Illemtudó lettem s béketűrő?
Csepeg rólam a jóindulat.
Egyedül csak az a szembetűnő:
meg is hallgatom, mit mondanak.

Ámde mégis... mintha ellenemre
lett volna e jóllakott sereg.
Mint az epe, úgy fakad nyelvemre
a felbőffenő emlékezet.

Mikor ettem, akkor is remegtem:
kiszedik és nekem nem marad!
Pedig tudtam, ott áll már megettem
a szakácsnő s hoz új tálakat.

Ma már lassan több mint három éve
fogoly voltam, mégis mintha most
menetelnénk éppen Jászkisérre
s durva örök kísérnek habos

lovakon és csőre tölt, míg ordít
a parancsnok: Vorwärts kamerád!
Négy nap óta nem ettünk már. Holtig
látni fogom a géppisztolyát.

Motozás volt... Nálam kést találtak.
Gyilkosok közt ez a fegyelem:
Gúzsbakötöttek, majd sátorvásznat
dobtak rám, amíg eszméletlen

kívül rágtam cserepes szájszélem.
Azt mondták rám — Epilepsziás.
Észretérve, az orvosra néztem
s megsejtettem; van feltámadás.

Jaj! csak messze! Messze kellett jutnom;
lágertől egy másik lágerig
s poloskák és tetvek közt aludnom,
de bíztam, hogy egyszer eltelik.

El is telt, mire három évet
számoltatok, akik vártatok,
de ma is úgy érzem az éhséget,
mint ketrechen a vadállatok!

Dobi János